

[Arbejdsministeren]

Det har sin helt naturlige forklaring: Den offentlige sektor kan ikke gå fallit. Den offentlige sektor kan altid uden de helt store problemer genansætte en person, som er ulovligt afskediget, men vi ved, at en genansættelse på en privat virksomhed, måske navnlig mindre private virksomheder, kan give ganske uoverskuelige problemer for virksomheden, så den måske ikke eksisterer mere, uanset om vi har mulighed for forskellige måder at hjælpe den pågældende arbejdsgiver på.

Der er andre ordførere, som jeg gerne lige vil komme med en enkelt kommentar til, bl.a. hr. Jørgen Estrup, der gav udtryk for en vis usikkerhed over for nogle af bestemmelserne i lovforslaget og gav udtryk for det synspunkt, at vi naturligvis nu skal følge det op og skal følge meget grundigt med i, hvad der egentlig sker på arbejdsmarkedet, hvordan disse regler virker i praksis. Det er jeg naturligvis helt enig i. Jeg tror faktisk, vi vil komme til at gøre den erfaring – og det håber jeg – at disse regler overhovedet ikke vil blive taget i anvendelse, og det er jo den allerlykkeligste udgang på situationen.

Også fru Lis Noer Holmberg var inde på problemerne for de private virksomheder, hvor arbejdsgiveren kan komme i klemme. Det var også hr. Glønborg inde på, og hr. Glønborg efterlyste en bestemmelse i det forslag, der foreligger nu, svarende til den, der var i det gamle forslag fra 1988 i § 4 b, denne regresbestemmelse, der gav arbejdsgiveren mulighed for at anlægge erstatningssag imod de de enkeltpersoner eller organisationer, der har det reelle ansvar for, at arbejdsgiveren er blevet tvunget ud i en ulovlig handling.

Det er et spørgsmål, som vi har overvejet meget nøje. Det er sikkert vanskeligt at finde en løsning, som fuldt ud kan klare de vanskelige problemer, som arbejdsgiverne kommer til at stå i. Vi har haft indgående drøftelser med Justitsministeriet om dette spørgsmål, og man har fra Justitsministeriet gjort sig til talsmand for det synspunkt, at det faktisk er sådan, at dansk rets almindelige regler giver en mere tilfredsstillende regulering end den tidligere foreslåede bestemmelse, altså § 4 b. Det er et synspunkt, som der naturligvis vil blive anledning til at studere nærmere under udvalgsbehandlingen, og der vil naturligvis også blive anledning til, at udvalget kan stille spørgsmål herom, og så vil vi gerne give en mere udførlig redegø-

relse for det synspunkt, som har være anlagt i Justitsministeriet.

Jeg siger altså tak for modtagelsen af forslaget, og jeg glæder mig til, at vi kan få det vedtaget.

Hans Jørgen Jensen (S):

Desværre deler jeg ikke arbejdsministerens glæde ved at få dette forslag vedtaget. Jeg mener, det er urimeligt, og at det eksisterende lovforslag fra 1982 er tilstrækkeligt og fuldt og helt opfylder de forpligtelser om foreningsfrihed, man kan have.

Nu kan vi jo da glæde os over i dansk fagbevægelse, at medlemstilgangen er steget de sidste 10 år med ca. 10 pct., sådan at man nærmer sig de 90 pct. i dag. Jeg synes, det siger noget om, at medlemmerne føler sig tiltalt af den måde, man driver foreningsvirksomheden på – åbent og frit og med en række aktiviteter til medlemmerne – og derfor er det vel rimeligt, at man også her giver udtryk for, at man ikke vil have den slags bestemmelser ind, som arbejdsministeren ønsker.

Imidlertid synes jeg, der i arbejdsministerens bemærkninger om at gå ind på § 2 måske lå en indbydelse til at forhandle om forskellige spørgsmål, og jeg opfattede i hvert fald arbejdsministerens bemærkninger om det, som Kristeligt Folkeparti var inde på, nemlig at man skulle have den gamle bestemmelse fra den 18. februar 1988, § 4 b, ind heri, sådan, at det var arbejdsministeren måske ikke villig til at se på, men i hvert fald nok af den opfattelse, at man skulle følge de kloge råd, som Justitsministeriets embedsmænd har givet på dette område.

Jeg har bemærket, at man fra Kristeligt Folkepartis side giver udtryk for, at det ikke alene er lønmodtagerne, man er efter, men at det sandelig også er de andre. Jeg kunne dog godt lide at se bare ét eneste eksempel på, at Kristeligt Folkeparti har hjulpet fagbevægelsen på nogen måde. Et forslag af denne karakter, og som Kristeligt Folkeparti vil udvide med bestemmelsen af 18. februar 1988, er ingen hjælp til fagbevægelsen, og jeg synes slet ikke et kristeligt forslag.

Jeg vil gerne sige til Kristeligt Folkeparti, at de i øvrigt ikke har patent på at have den opfattelse, de har, hvor de både vil gå til den ene og til den anden side. Der findes også mennesker med kristeligt islæt i andre partier, men det vir-